

Arrest

nr. 57 617 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 30 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn.

Op 30 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in hoedanigheid van EU-werknemer.

Verzoeker verwerft een verblijfsrecht op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet), als werknemer. Hij wordt op 12 december 2008 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 29 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gegeven op 30 december 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D. A., M.

*geboren te M., op (in) 01.01.1949
van Spanje nationaliteit.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan als werknemer op 30.10.2008. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en werd betrokkene op 12.12.2008 in het bezit gesteld van een E-kaart. Sindsdien blijkt betrokkenes situatie compleet gewijzigd.

Betrokkene werd in het kader van art. 42bis gevraagd nieuwe informatie te verstekken aangaande zijn huidige bezigheden/activiteiten. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of iemand nog aan de voorwaarden voldoet voor het uitoefenen van dat verblijfsrecht. Als antwoord op deze vraag (brief dd. 25.10.2010) bewees betrokkene over werkloosheidsuitkering te beschikken. Betrokkene verklaarde daarbij reeds sinds januari 2009 werkloos te zijn. Hij is niet meer actief werkzoekende omdat hij daarvan vrijgesteld is door de VDAB en omdat hij best tevreden is met het beschikbare inkomen uit werkloosheidsuitkering en kinderbijslag (zie administratief dossier).

Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 diende betrokkene nog zes maanden als werknemer te worden beschouwd, nadat hij onvrijwillig werkloos was geworden na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of indien hij gedurende de eerste 12 maanden van een langdurige tewerkstelling, mits hij was ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Gezien intussen enerzijds betrokkene niet terug aan de slag is en anderzijds de periode van zes maanden sinds lang verstreken is, kan hij dit niet meer beschouwd worden als werknemer en als dusdanig het verblijfsrecht behouden (zie bepalingen art. 42bis, §1 en §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene dient heden bijgevolg als werkzoekende beschouwd te worden. Hij voldoet echter niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid (van voornoemde wet) om het verblijfsrecht te kunnen behouden als werkzoekende gezien hij niet aantoon (nog steeds) een reële kans op tewerkstelling te hebben. Wel integendeel, betrokkene stelt openlijk niet meer beschikbaar te moeten zijn voor de arbeidsmarkt overeenkomstig de VDAB (niet aangetoond in het administratief dossier) en verklaart tevreden te zijn met zijn huidige inkomen. Hij legde dan ook niets voor om te staven wel degelijk een reële kans op tewerkstelling te maken. Of de VDAB al dan niet betrokkene ervan heeft vrijgesteld actief werkzoekende te zijn, doet geen afbreuk aan de voorwaarden aangaande het behoud van verblijfsrecht en de verantwoordelijkheid van betrokkene dienaangaande.

Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan dan ook een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de heer D. A.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

“Enig middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de materiële motiveringsplicht

- De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

-Verzoeker is het niet eens met de beslissing

-Verzoeker heeft gedurende drie maanden gewerkt, doch hij werd- gezien de economische crisis ontslagen. bij gebrek aan werk.

Verzoeker heeft zich hierna ingeschreven bij de VDAB. Hij volgt Nederlandse taalcursussen.

En verzoeker zoekt actief verder naar werk, doch -voorlopig- tevergeefs. In bijlage brieven van plaatsen waar verzoeker heeft gesolliciteerd:

(...), 13 oktober 2010

(...), 15.11.2010

(...), 4.01.2011

De DVZ baseert zich op een gesprek van verzoeker met de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen om te besluiten dat hij tevreden is met een werkloosheidsuitkering en de kindergelden. Verzoeker die van oordeel is dat de som van beide uitkeringen groot is en misschien voldoende is om van te leven heeft niet de bedoeling om hier van te leven en blijvend van te genieten. Het is wel degelijk zijn bedoeling om te werken en meer te verdienen dan een uitkering en zoals hierboven blijkt zoekt hij nog steeds actief naar werk.

Het strookt dan ook niet met de redelijkheid om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen en hem een bevel te geven om het land te verlaten, terwijl hij daarentegen alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken, en om aan het werk te blijven, doch dat, jammer genoeg, door de economische crisis, niet mogelijk is gebleken om aan het werk te blijven, waardoor hij ontslagen werd hij gebreke aan werk.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar het verblijfsrecht beëindigt en hem een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de ingeroepen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“enige middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker zegt dat hij drie maanden gewerkt heeft en ontslagen is omwille van de crisis. Hij heeft zich ingeschreven bij de VDAB en solliciteert nog steeds. Hij legt brieven voor d.d. 13 oktober 2010, 15 november 2010 en 4 januari 2011. Verzoeker beaamt dat de vergoeding uit werkloosheid en kinderbijslag groot is, maar heeft niet de bedoeling hiervan te blijven leven. Hij zoekt actief naar werk. De beslissing is onredelijk en onzorgvuldig.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 29 november 2010, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker sinds januari 2009 werkloos is. Hij is omwille van zijn leeftijd door de VDAB vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken, maar dat ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid aangaande het behoud van zijn verblijfsrecht. Verzoeker verklaarde zelf tevreden te zijn met zijn inkomen uit de werkloosheidsuitkering en kinderbijslag. Vermits 6 maanden na zijn onvrijwillige werkloosheid nog niet aan de slag was, kan hij niet meer beschouwd worden als werknemer.

Verzoeker maakt ook geen kans om zijn verblijfsrecht te behouden als werkzoekende omdat hij niet aantoot nog steeds een reële kans op tewerkstelling te maken op de arbeidsmarkt. Hij lijkt te berusten en is niet meer actief op zoek.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker ontkent te berusten in zijn situatie, en beweert wel actief op zoek te zijn naar werk. Hij verwijst naar sollicitaties die hij zou gedaan hebben op 13 oktober 2010, 15 november 2010 en 4 januari 2011.

Verwerende partij merkt op dat voor datum van de bestreden beslissing verzoeker amper 2 sollicitaties kan bewijzen. De laatste sollicitatie dateert van na de bestreden beslissing en kon derhalve de beslissing niet beïnvloeden.

Deze enkele sollicitaties op één jaar tijd, zijn geen bewijs dat verzoeker actief op zoek is naar werk. De frequentie geeft alleszins geen blijk van een overdreven ijver voor wat het zoeken naar werk betreft. Op basis van deze enkele sollicitaties, bewezen en voorgelegd na de bestreden beslissing, kan verzoeker moeilijk beweren dat de beslissing onzorgvuldig of onredelijk zou zijn. Met deze sollicitaties bewijst hij niet actief op zoek te zijn naar werk. Dat verzoeker alle mogelijke middelen heeft aangewend op dat jaar tijd om terug werk te vinden, kan moeilijk worden aangenomen.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat het onderzoek onzorgvuldig zou zijn geweest, noch dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd zou zijn.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV – BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd.24 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers bewerkingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder verkort: de Raad) om zich bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 december 2008 in het bezit wordt gesteld van een E-kaart. Hij heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, als werknemer. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker.

Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”* Het bovenvermelde artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet.

De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°; in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan als werknemer op 30.10.2008. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en werd betrokkene op 12.12.2008 in het bezit gesteld van een E-kaart. Sindsdien blijkt betrokkenes situatie compleet gewijzigd.

Betrokkene werd in het kader van art. 42bis gevraagd nieuwe informatie te verstekken aangaande zijn huidige bezigheden/activiteiten. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of iemand nog aan de voorwaarden voldoet voor het uitoefenen van dat verblijfsrecht. Als antwoord op deze vraag (brief dd. 25.10.2010) bewees betrokkene over werkloosheidsuitkering te beschikken. Betrokkene verklaarde daarbij reeds sinds januari 2009 werkloos te zijn. Hij is niet meer actief werkzoekende omdat hij daarvan vrijgesteld is door de VDAB en omdat hij best tevreden is met het beschikbare inkomen uit werkloosheidsuitkering en kinderbijslag (zie administratief dossier).

Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 diende betrokkene nog zes maanden als werknemer te worden beschouwd, nadat hij onvrijwillig werkloos was geworden na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of indien hij gedurende de eerste 12 maanden van een langdurige tewerkstelling, mits hij was ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Gezien intussen enerzijds betrokkene niet terug aan de slag is en anderzijds de periode van zes maanden sinds lang verstreken is, kan hij dit niet meer beschouwd worden als werknemer en als dusdanig het verblijfsrecht behouden (zie bepalingen art. 42bis, §1 en §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene dient heden bijgevolg als werkzoekende beschouwd te worden. Hij voldoet echter niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid (van voornoemde wet) om het verblijfsrecht te kunnen behouden als werkzoekende gezien hij niet aantoont (nog steeds) een reële kans op tewerkstelling te hebben. Wel integendeel, betrokkene stelt openlijk niet meer beschikbaar te moeten zijn voor de arbeidsmarkt overeenkomstig de VDAB (niet aangetoond in het administratief dossier) en verklaart tevreden te zijn met zijn huidige inkomen. Hij legde dan ook niets voor om te staven wel degelijk een reële kans op tewerkstelling te maken. Of de VDAB al dan niet betrokkene ervan heeft vrijgesteld actief werkzoekende te zijn, doet geen afbreuk aan de voorwaarden aangaande het behoud van verblijfsrecht en de verantwoordelijkheid van betrokkene dienaangaande.

Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan dan ook een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de heer D. A.”.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker onvrijwillig werkloos is geworden ten gevolge van de crisis. Verzoeker werd overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet nog 6 maanden na afloop van zijn tewerkstelling van minder dan een jaar als werknemer beschouwd.

Na afloop van deze periode van 6 maanden heeft de verweerder de stad Antwerpen opgedragen aan verzoeker te vragen zijn actuele situatie toe te lichten en de nodige bewijsstukken hiervan voor te leggen. Dit gebeurde bij brief van 25 oktober 2010. Verzoeker werd er in deze brief van 25 oktober 2010 ook op gewezen dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, betrokkene (riskeert) het recht op verblijf te verliezen”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook kennis genomen heeft van dit verzoek om inlichtingen. Naar aanleiding van dit verzoek heeft verzoeker zichzelf aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen. Hij verklaarde er sinds januari 2009 werkloos te zijn. Voorts verklaarde hij niet meer actief werkzoekende te zijn gezien zijn leeftijd en tevens benadrukte verzoeker dat hij daarvan vrijgesteld werd door de VDAB. Verzoeker verklaarde ook nog dat hij best tevreden is met het beschikbare inkomen uit werkloosheidsuitkering en kinderbijslag.

In zijn verzoekschrift ontkent verzoeker zijn eerdere verklaring waarbij hij stelde niet actief naar werk te zoeken en voegt ter staving hiervan bij zijn verzoekschrift 3 stukken waaruit moet blijken dat verzoeker 3 maal op sollicitatiegesprek is geweest. Dienaangaande blijkt dat deze sollicitatiebrieven niet terug te vinden zijn in het administratieve dossier en ook niet door verzoeker ter sprake zijn gebracht tijdens zijn bezoek aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen en dit niettegenstaande verzoeker uitdrukkelijk verzocht werd om zijn actuele situatie toe te lichten. Verzoeker heeft geen enkele indicatie aangebracht met betrekking tot zijn vermeende zoektocht naar werk. Integendeel zijn verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen waren klaar en duidelijk en staan haaks op de brieven die hij nu aanbrengt. Het is duidelijk dat verzoeker op zijn minst onzorgvuldig is geweest en dat hij nu zijn eigen onzorgvuldigheid op de verweerder wenst af te wentelen. Voorts blijkt dat één brief dateert van 4 januari 2011, m.a.w. van na de bestreden beslissing. De verweerder kon hier dan ook geen rekening mee houden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om uit een periode van werkloosheid van 23 maanden waarvoor verzoeker geen enkel stuk heeft bijgebracht waaruit kon blijken dat hij actief werkzoekende was, noch enige indicatie heeft aangebracht waaruit kon afgeleid worden dat hij werkzoekende was, af te leiden dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling maakt en dus niet voldoet aan de voorwaarden opgelegd door art. 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat de overheid de beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. De overheid is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft deze correct beoordeeld zodat zij in alle redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoeker maakt noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU